

גליה על פח שהוטמן לו עלידי ישראלים ברחה מלונדון!

לי שניצה הגיעה ללונדון עם מזודה אחת בלבד, וללא פרוטה. "אין לה אפילו מה ללבוש", אמרה. "אולי תתן לה 50 לירות לקנות כמה בגדים?"

נתינת את הכסף לאהובה. עכשיו אני יודע שניצה לא קיבלה את הכסף הזה, או בגדים תמורתו, אלא סתם כמה סמרטוטים זולים.

★ ★ ★ כסף ועוד כסף

היתה זו רק התחלה של מיבצע שי גועז לסחוט ממני כספים ככל האפשר. המוח מאחורי מיבצע זה היתה אהובה. היא סיפרה לי שהוא ובעלה חיים בדוחק, מכיוון שהינם עדיין חדשים בלונדון ואפי משתכר רק 20 לירות לשבוע. "או איך אתם יכולים להתזקק דירה כל כך יקרה?" שאלתי. אהובה הסבירה: "חשוב מאוד לקבוע את מעמדנו. זה יעזור לבעלי להתקדם." ואז החלו הבקשות. פעם ביקשה שאקנה סדינים לילדיהם. קניתי 12 זוגות, בעשרים לירות. פעם אחרת ביקשה שמיכות. היצאתי עוד כשטר לירות. אחר כך ביקר אצלי אפי ואמר שהוא מחפש תנור-חשמל לחימום הדירה. מכיוון שהיו לי קשרים עם סוחרים, השגתי לו ארבעה תנורים בהנחה של קרוב להמישים אחוז. שילמתי מכיס לירות 22 — ולא ראיתי יותר את הכסף.

ועוד בקשה: הפעם 100 לירות, לתשלום שכר-הדירה. נתתי לאפי את הכסף. כך זה נמשך, בסכומים גדולים וקטנים, כאילו היתה לי חבית כסף ללא תחתית. יום אחד באו ניצה ואהובה לראות את דירתי. היתה זו דירה בת שלושה חדרים, ברחוב בייקר. ניצה טיילה בדירה ועיקמה את חוטמה. "המראה אינו מוצא חן בעיני", קבעה. גם היא וגם אהובה קבעו כי הדירה קטנה מדי, ולא יהיה בה מקום אם ירצו הוריה של ניצה, למשל, לבוא לביקור. אמרתי שאני מוכן להחליף את הדירה.

★ ★ ★ המיפוען המיסתורי

בא הזמן שניצה היתה צריכה לחזור ארצה, כדי לסדר את הגב. היה עליה לטוס למאסטיי, ומשם להפליג באונייה ירושלים. "זאת תהיה נסיעה ארוכה עבורה", אמרה לי אהובה, "מדוע לא תלחץ אותה?" סידרתי את עסקי כך, שיכולתי להשתחרר לנסיעה זו. בשדה-התעופה המתינה לי הפתעה. ניצה, שהגיעה ללונדון עם מזודה אחת בלבד, יצאה ממנה עם תשע מזודות גדולות. הייתי צריך לשלם 30 לירות סטרלינג כדי לקנות נוסף במטוס. מה היה בי מיוחדות אלה? אינני יודע עד היום. נפרדתי ממנה במאסטיי וחזרתי ללונדון.

שניצה לקחה עימה, כאשר עזבה את לונדון. אחרי תלונתו של ברט גרין במשטרה, הוחזר המעיל, אך במחב גרוע ביותר. גרין, הודרש 500 לירות תמורת המעיל, לא ביטל את התלונה הגנישית.

מעיל הפרווה

עברו ימים ושבעות, ולא הגיע שום מיכיתב מניצה. שאלתי את אהובה אם קרה לה משהו. היא הבטיחה להתקשר איתה. ואומנם, כעבור זמן קצר, הגיע מיכתב ראשון, בו סיפרה שכבר החלה בטיפול הדרוש לקבלת גט, ושהיא מלאה געגועים ואהבה אלי. אחר כך באו עוד מיכתבים, כולם כתובים באותה רוח.

הייתי איש עסקים מצליח, מנהל חברה להשכרת מכשירים וציוד. בניתי את העסק מלא-כלום והסתפקתי במשכורת של 1500 לירות לשנה, כדי להשקיע את הרהיטים ביטוח נוסף של החברה. עתה, בעומדי על סף הנישואין, חשבתי איך אוכל להשתמש ברכושי זה כדי לגרום הגאה לניצה.

החלטתי להכין לה הפתעה. את הרעיון נתנה לי, בעצם, אהובה. היא סיפרה לי כי כבר ניהלה פעם תנות-אופנה בניו-יורק, וכי יהיה זה רעיון מצויין אם אקנה חנות כזו וארשום אותה על שם ניצה. היא, אהובתי, תנהל אותה והדבר יספק עניין בחיים ובטחון כלכלי לניצה.

ואז, ביום בהיר אחד, קיבלתי מיברק מניצה, שהיא סוף-סוף חופשה. עוד קודם לכן שלחתי לה כרטיס טיסה ללונדון, ועתה חיכיתי לבואה.

ניצה האשה אשר אהובה ביקשה לשדך לברט גרין, ואשר לי מענה היה הגבר האנגלי מוכן לעשות הכל.

★ ★ ★ שיחה עם קול בתל-אביב

אבי לקה באותו זמן בהתקת-לב קשה והדבר העכיר את מצב-רוחו. אבל קייחיתי שבואה של ניצה ישפיע עלי בכיוון

בלה וברט

על מירפסת דירתם בתל-אביב. בלה, מורה ילידת הארץ, שהתה שנתיים בלונדון, שם הכירה את ברט באמצעותה של חברתה ניצה. כאשר נטשה ניצה לבסוף את ברט, נענתה בלה להצעת הנישואין שהציע לה.

הפוך ויעודד אותי. כי ברגעים כאלה, זקוק אדם לאהבת אשה יותר מכל דבר אחר. קיבלתי את פני ניצה בשדה התעופה — ונדהמתי. לא היה כל סימן בהתנהגותה כי זוהי האשה האהובה, שכתבה מיכתבים מלאי-געגועים. היא היתה קרירה ורחוקה ממני, כאילו היינו זרים. אמרתי לעצמי שי זו בטח תוצאה של עייפות הנסיעה. לא תיארתי לי שיש כאן משהו הרבה יותר עמוק.

יום או יומיים אחרי בואה ללונדון, קיבץ לה שיחה טלפונית מידידה בתל-אביב. היא שיחה נכבדה על בעלה לשעבר של ניצה. אך הסתיימה השיחה, ביקשה ניצה מהמרכז זיה שיקשרו אותה עם מספר אחר בתל-אביב עשרים רגוע שוחחה עם הקול מתל-אביב. השיחה התנהלה כולה בעברית, ולא יכולתי להבין אותה, אבל משהו הזהיר אותי. אמרתי לניצה: "את יודעת שאת מתנהגת בצורה מוזרה מאוד? האם זאת היתה שיחה עם בעלך לשעבר?"

היא ענתה בחיוב. אז שאלתי אותה: "היא אמרה שאת עדיין אוהבת אותו? אם כן, אמרתי לי זאת בגלוי, יותר טוב כך." היא ענתה לי שאין לי מה לחשוש, שכל הקשרים בינה לבין בעלה נותקו לגמרי. "הוא ליווה אותי לשדה התעופה כשנסעתי", סיפרה, "ובככה כמו ילד. כל השיחה הזאת איתו היא רק מתוך רחמים. זה הכל". האמנתי לה. זה כוחה של אהבה.

★ ★ ★ הבריתה בשבוע ה"שבעה"

אבי נפטר. ציפיתי, כמובן, שניצה תבוא — אם לא להלחיה, לפחות לבית הוריה, לקי, התאספו האנשים שבאו לנחם אותנו. אבל היא לא הופיעה. היא צילצלה שאינה מרגישה בטוב, אבל אני יודע שי באותו ערב יצאה לבלות עם כמה אנשים מצאת אל-על, בבית-מלון לונדוני. זה כאב לי מאוד, כמובן. אבל זה היה כאין וכאפס לעומת הצעד הבא של ניצה. מבלי לומר מילה, מבלי להיפרד — קמה וחזרה לישראל, שבוע בלבד אחרי שהגיעה ללונדון.

עכשיו אני כבר יודע מה קרה. היא החליטה שבכל זאת היא אוהבת את בעלה לשעבר וברגע האחרון ממש — אחרי שכבר רכשתה דירה חודשה, אחרי שהכל היה מוכן לחתונה — החליטה לנטוש אותי ולשוב אליו. הם נישאו מחדש.

אפי פשר לומר: הכל טוב שנגמר טוב. ואומנם, מחשבתי הראשונה היתה: סידרתי אותי. עשו ממני טיפיש. מוטב שאשכח את הפרשה הענומה במהירות האפשרית. אבל במחשבה השנייה הבינותי איזה עתל נגרם לי. לא טראגדיה מיקרית של אהבה נכזבת. ממש פלתי קורבן לקגוניה. כשי התעוררתי מן ההלם, ערכתני חשבון וראיתי שתמימותי נוצלה כהלכה וכי הוצאתי סכר מים גדולים על גזית ועל ניצה.

כאשר הגעתי ארצה, החלטתי שלא אשתוק. פניתי לאמה של אהובה, בדרישה שתחזיר מה שבתה לקחה ממני. גם אל הורי ניצה פניתי. אך הם רחצו ידיהם מן העניין.

ואז פניתי למשטרה. נקודת-האחירה הי ראשונה שהיתה לי, היתה נגד ניצה. הגשתי תלונה שבעת שעזבה את לונדון ללא הודעה, לקחה עימה מעיל-פרחה ומיוחדת יקרה שלי. ניצה, שבתחילה סירבה להיענות לכל בקשה שהיא, מיהרה להחזיר את המעיל ואת המזודה. אלא שהמעיל כבר לא היה שותה פרוטה. הפרחן התל-אביבי רזון בדק אותה, וקבע ששוב אינן ניתן לניקוי. מעיל חדש כזה עולה 500 לירות ישראליות.

אבל לא זה העיקר. העיקר הוא שאהובה גזית — וכל מי שקשור בקגוניה שלה — גורמים נזק בלי-שוער לשמש הטוב של כל הישראלים. אני יודע זאת, כי המיקרה שלי לא היה היחיד בו הוציאה כספים בצורה זאת.